

СПОРТ

28. квітня ц. р. в Едмонтоні відбувся футбольний змагання між минулорічним мистцем Альберти та командою спортивного товариства „Україна“. Вже від самого початку гри можна було бачити легку перевагу „України“. Перша половина скінчилася в нічну користь. Але в другій половині гри наші спортсмени показали себе кращими від противника, зокрема стартом та технічним зігранням. В десятій хвилині з гарної комбінації між Шербою і Благуром — Гатала здобуває перші ворота для „України“. На 5 хв. пізніше Гатала вбиває другого м'яча в ворота противника.

„Україна“ виступала в складі: Л. Байрак, Я. Іванішин, Майк, М. Петрушак, М. Благурак, В. Гладун, П. Сметанюк, М. Щерба, Р. Радчин, М. Гатала, І. Березовський.

* В останніх змаганнях Нью-Йорку за пер-

Ціна 40 пф.

Українські Вісті

ПІВНИЖНЕВИК ПОЛІТИКИ, ЕКОНОМІКИ, КУЛЬТУРИ І ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ

Рік видання VI. ч. 46 (407)

ВИХОДИТЬ У НЕДІЛЮ Й ЧЕТВЕР

Атомові гранати — нова зброя в США

UKRAINIAN NEWS • UKRAINISCHE NACHRICHTEN

Дописи і листи в справах редакційних і адміністративних надіслати на адресу: „Ukrainiski Wisti“, Neu-Ulm, Ludwigstr. 10, Germany.

Наші закордонні представництва помагають справляти редакційні й адміністративні, приймають передплату на часопис та інші справи:

Америка: Mykola Boyar, 371 Rodney str. Brooklyn 11, N.Y. U.S.A.

Англія: M. Sachno 123, High Street, Notting Hill Gate, London, W. 11.

Австрія: M. Martschenko, Steingasse 11, Salzburg, Austria.

Австралія: Iwan Brynza, 8 Fashoda Street Unley Adelaide S. Australie.

Бельгія: Chliwniak Wladimir 1, rue Gazomet re Houdin-Aimeries (Hainaut)

Франція: Mr. Nomitch Pedro, 95, rue Raymond Losserand, Paris XIV. Поштове konto — c/s postal: Paris 733985.

Голландія: Wiktor Harasymenko, Vleutensche Weg 179 b/A Utrecht. (Holland).

Канада: Mykola Hnatiw 132 Smith Str. Winnipeg.

Венесуела: Zapolenko Serhij Caracas, Catia Alta Vista, Transversal 4. Nr. 56. Venezuela.

Аргентина: „Peremoha“ 25. de Mayo 479 (26) T. A. 31—5116 Buenos Aires.

Гол. редактор приймає особисто між 10-12 год. від понеділка до четверга в Neu-Ulm Ludwigstrasse 10.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, провадити літературну та редакційну правку, а з приводу невміщених матеріалів заступається лише в окремих випадках. Від авторів приймаються матеріали, що відіє перед цим по-українському не були друковані.

Адміністрація надсилає часопис після внесення передплати видавництву або одному з наших представництв за кордоном; кольпортерам часопис надсилається без попередньої оплати згідно з домовленням. Оголошення без попередньої їх оплати не друкуються.

Четвер 8. червня 1950 р.

Число 46 (407)

Іванко в Туронниці

Число 46 (407)

У К Р А І Н С Ь К І В І С Т І

Про політику

Стор. 3

До 17-річчя голоду на Україні

Автор відомого твору „Колгосп тварин“, Герг Орвел у передмові, написаній спеціально для українського видання цієї книги, між іншим, пише:

... Та тут варто спам'ятувати і окреслити мовчавіше до совєтського режиму.

Я ніколи не був у Росії і знаю про неї тільки те, що можна довідатися, читаючи книжки та часописи. Коли б навіть (увягну собі) я мав силу, я на бажав би собі втручатися в совєтські внутрішні справи; я не засуджував (підкреслення наше) Сталіна та його приближників тільки за те, що вони, мовляв, застосовували варварські та недемократичні методи. Вово зовсім можливе, що в таких обставинах вони не могли діяти інакше, навіть коли б у них були добрі наміри."

В цих небагатьох словах багато сказано про до розуміння Заходом того, що відбувається на Сході за так званою „залізною заслоною". Тим більше пікаю, що так пише прогресивний англійський письменник. На жаль, шанований пан Орвел не один. Так, представник УНРРА п. Джон Фішер у виланій його короткої подорожі до Совєтського Союзу книжці пише, що комунізм у Росії, на його думку, цілком логічно випливає з усієї історії цієї країни, та що він, Джон Фішер, не бачив ніякого іншого образу урядування, який міг закріпитись там у найближчому майбутньому. Такі ж і подібні висловлювання можна зустріти і в інших громадських діячів, яких вважають за знавців Совєтського Союзу.

Наведені вище думки мяморолі приходять на думку, коли ми згадуємо чи не найбільший злочин, що його вчинила комуністична Москва, а саме: штучний голод, організований 1932-33 рр. на Україні.

Як відомо, голод охопив всю Українську ССР в її тодішніх межах з населенням біля 32 мільйонів, а також трохи мешкою мірою

терени, де українська людість становила переважну більшість, а саме: західну частину північного Кавказу (Кубань, де українці становлять 93,8%, та окремі райони Курщини, Вороніжчини з 64,2 відсотками українців та загальної кількості населення) і значно меншою мірою деякі райони Нижньої Волги, Криму та Казахстану з порівняно невеликою кількістю українців.

На суто російських землях голоду не було, хоч і живилися вони віками українським хлібом.

Не було голоду і в суміжній Білоруській ССР. Щоб зрозуміти, чому саме кремлівський тиран зважився на цей жахливий, навіть для нас тих часів, злочин, треба бодай коротко нагадати, що на Московщині також провадились розкуркулювання та колективізація, але вони були закінчені, в основному до 1932 го року. Лише селянство України та українське населення прилеглих областей увертло протинивлось заходам Кремля.

Прийшов 1932 р. Кремлівський тиран вирішив зробити останній рішучий крок до пікорення селянства, до запровадження колгоспного устрою. Він твердо вирішив запрятати українське селянство в колгоспний комунізм, без чого всі кремлівські плани індустріялізації країни, тобто підготовка майбутньої війни, не могли бути здійснені. Питання стало руба: або перемігши дрібно-власницьку стихію села і здо буючи таким способом десятки мільйонів рабів, кремлівські маніяки підуть вперед до світового панування комунізму, або рано чи пізно не минути повороту назад.

В кремлівських головах народився страшний людський план, який мав одним ударом зрушити селянство України, на цей раз остаточно і назавжди. Кремль вирішив узяти нечувано го це в тисячолітній історії людства способу примусу, а саме: позбавити понадімше три п'ять мільйонів в сільського населення всіх харчових засобів і шляхом такого планованого голо-

ду усмарити непокірних „хахлов" та загнати їх до колгоспів. Отже знищити, нарешті, осине гніздо українського націоналізму, знищити не-навислі рештки петлюрівщини, що не переставала завдавати клопоту московським вождям.

1932-го року урожай був середній. В серпні „довели до двору" норми злочи хліба, городни та інших сільсько господарських продуктів. Переважна частина селянства виконала ці норми. В жовтні було „саушено" додатковий план хлібоздачі. Наїхали в село уповноважені по „випацках". Почалися масові обшуки. Комсомольські бригади в супроводі міліції та робітників ГПУ ходили від двору до двору, переглядаючи та перевертуючи все в обійсті, шупаючи спеціально виготовленими залізними шупами всі пілозирні місця в садби, чи не прикопано в те землі хліба.

На початку січня 1933 року оголошено ще один, третій план злочи „лишків (?)". Виявлення або, як тоді казали, випацка лишків тривала аж до весни. Забирали все, що тільки можна було їсти, навіть стару макуху; не гербували навіть такими „ляльками" як глечик шпона або горщик гребано крупи.

Ці рекаційні селянсько названо тоді „червоною мітлою". Рідко кому вдалося щось зловати. В селах почався голод. Хліба не було. Не великі залишки картоплі та іншої городни у багатьох вичерпались ще десь по Рівнянних Святках. Іти люди все: мишеві, слямаків, жаб, а з просяної полови та кори дерев, роготочених в ступі, пекарі хліб. Шалюньові заховування в найтаємніших формах стали загальним явищем і допомагали голодові в його живах.

Величезні маси селян з завалими очима, запеченими губами, безмірно виснажених, посунули до міста, щоб дістати щось поїсти, щоб принести доручу шматок хліба або бодай картопляного лущинця та нагодувати дітей. Ізучи першою ліпшою дорогою ви бачили трупи, а в містах шоранку авта й вози іззяли, підбравши померлих за ніч селян.

В перемістках на базарах тиснулися тисячі селян, щоб за хустку чи самотканій селянській киям (рештки колишнього „добробуту") вми-

няти одну-дві хлібини або кошедь картоплі. Робітничо-селянська міліція вилочувала тих нещасних, босих, обдіраних громадян „квітучої Радянської України" й чередою гнала за місто вмирати голодною смертю.

Потоки голодних селян залпововати залізниці, а з весною й пароплав, намагаючись зловити хліба. Хоч на перший погляд буде здаватися дивним, але ті потоки людей сунули на схід та північ, де ніколи люди не мали свого хліба. Віткачі з країни смерті, шукаючи хліба, їхали на Московщину, догасали Уряду, їхали на Кавказ, на Гомельщину й дали на північ. Що ж гвало їх в ті голодні краі? А гвало їх там те, що якраз в тих „годованих краіх" не було голоду. Тоді всі елеватори та інші хлібосховища трішали від шпещені та всякого збійжа, вивезеного з України та Кубані. В Новоросійську та інших портах Чорномор'я вантажались сотні закордонних пароплавів з українською шпещею.

В цей час міське населення теж тяжко пережило недостачу, але люди з голоду не мерли, одержуючи хоч і напівголодний, але шоденний приліт хліба по картках. Упривільювана каста (партійні тузи, ПУ та військові) мала свої закриті розподільники, де одержували все що потрібно людині та ще й з шпешком. Вся ця совєтська знать наживалася, вимірюючи майже за дурно в голодному населенні різні речі.

Газети, як і завжди, кричали про великі досягнення на різних господарчих фронтах, про перевиконання планів, про нагородження срдчаними, а не про голод. Та й не дивно, бо в той жахливий час ні на Московщині, ні в самій Москві не вдалося трупи помертих з голоду, бо й голоду не було. Навколо Москви на залізничних станціях лежали величезними ярусами мішки української шпещені та іншого збійжа. Ці яруси буйно поросли зеленими пагоками. Мільйони тонн збійжа гинули в переповнених елеваторах та інших зерноховищах на Московщині.

З весною настало ніби деяке полегшення. З'явилася кропива, у луках шапель. Люди посували в поле викочувати торішню померзлу,

гинулу картоплю. Тих людей ловили та вислали на Сибір за „расхищенням социалстического имущества", а в цей час по селах ходили агітатори, закличаючи голодних, напівмертвих людей писатися до колгоспу.

Тому, хто вписався до колгоспу, обіцяли вивади по 100 грамів хліба на день і варену їжу, що видава лася на місці праці працюючому. Такі навербави: колгоспники часто-густо, поробивши тяжкий на колгоспних полях, валилися з ніг, щоб уже ніколи на них не стати... Але навербували в такий спосіб справді немало і навербували саме отими грамиами хліба.

Проте навіть цими людськими способами примусу Кремлеві не вдалося загнати все селянство до колгоспу. Істеричні крики 1934 р. про „шпешчому колективізацію" не відповідали правді. Велика кількість селян вибрала собі смерть замість колгоспу. Дуже багато, розійшлося по широким просторах й осяю в великих містах та індустріяльних центрах. Але немало з тих, хто не помер з голоду, всеж таки не вступило до колгоспів. Правда у них вибрала їхні праїдільні землі, вилізнивши по гектару непридатних для господарювання теренів, але за не оподатковувати неопасальними податками. Цяч упертах антаколгоспників, геробів спротиву став ніської колективізації, що їх не зламав навіть 33 рік, називали „індусами" і „вони весь час були об'єктом сачмак лютих заходів НКВД. Згодом багато з них потрадили на Сибір, а інші розсіялись по шахтах та заводах, змінивши плуг на кайло або молот.

Ця жахлива діяльність сууроводжувалася безнастанним охрипим ревом радіорурорів та гістеричними криками совєтської преси про те, що „життя стало краще, життя стало веселіше". Страшна діяльність прикривалася безсоромно брехливими ухвалями різних з'їздів та пленумів про завершення побудови соціалізму в ССРР, про шастиве, веселе життя населення Совєтського Союзу, про зможане життя селянства „квітучої соняшної України" та одночасно про жахливу експлуатацію та злядене голодне життя трудящих у буржуазно-капіталістичних країнах Заходу.